

INAQUE.SK

Ondrej Štefánik

PŠTROSÍ MUŽ

ONDREJ ŠTEFÁNIK

PŠTROSÍ MUŽ

POVÍDKY O KROCENÍ KRAKENA, O LÁSCE,
HNĚVU, HLASECH V HLAVĚ, NEVYZPYTATELNÝCH
HRAČKÁCH A TMĚ, KTERÁ MLČÍ.

INAQUE.SK

2014

ONDREJ ŠTEFÁNIK:
PŠTROSÍ MUŽ

Copyright © 2011, Ondrej Štefánik
All rights reserved

Translation © 2014, Jana Fashingbauerová
Czech edition © Inaque.sk (ARThur, s.r.o.), 2014

ISBN: 978-80-89737-04-8

JANĚ

A HOSPODIN K NĚMU PROMLUVIL:
„ZMLKNI, Ó ČLOVĚČE, A ASPOŇ CHVÍLI MĚ
POSLOUCHEJ. ZASTAV SE A PROMĚŇ SE
V PŠTROSA – JEN TAK DOSÁHNEŠ ŠTĚSTÍ.“

PRO NĚKOHO SE OBĚTOVAT

Nemůžu usnout. Každou noc počítám, dokud ne-usnu. Dneska jsem se na internetu dočetl, že každých pět minut zemře na světě jedno dítě hlady. Kolik lidí zemře hlady, než usnu? Už nedokážu počítat, nedokážu ani nakrmit děti. Vím, že budou umírat, i když nebudu v noci počítat. Odedneška už ale nemůžu počítat ovečky. Odedneška počítám mrtvé lidi. Je jich pořád víc a víc. Nemůžu ty černé myšlenky vyhnat z hlavy.

„Tak prostě počítejte lidi, kteří zemřeli hladem, když vám to pomůže usnout. Svět stejně nezměníte. To nedokážete,“ říká mi hlas v hlavě. Nevím, proč mi hlas v hlavě neustále vyká. Nedávno jsem mu nabídl tykání, ale odmítl. Že se to prý nehodí. Vyká mi, protože je mladší než já. Když jsem byl ještě dítě, hlas byl zticha, neexistoval. Nevzpomínám si, kdy na mě promluvil poprvé. Mám ho rád. Stejně jako jsem měl rád Alici.

„Myslím na tebe každou vteřinu,“ řekla mi Alice. Řekla mi to před patnácti lety. Neviděl jsem ji už dobrých sedm, osm let. Kdo ví, jestli na mě ještě pořád myslí každou vteřinu. Budu počítat vteřiny, ve kterých na mě Alice myslí. Prosím vás, nerozměníte mi někdo vteřiny na drobné? Jsou velké, dlouhé a nepoužitelné. Vůbec mi nepomáhají usnout. Tak se mi zdá, že než usnu, umřou všichni lidé na světě hlady. Hloupý internet s těmi svými blbými údajnými statistikami! Chci vidět Alici. Toužím po tom vidět ji na živo. Chci, aby na mě myslela každou vteřinu. Každé jaro si na ni vzpomenu. První jarní den je pro mě něco jako svátek Alice. Měl bych na ni myslet i teď v zimě. Měl bych na ni myslet častěji a vrátit jí všechny ty vteřiny, které mi kdysi dávno její veselá mysl věnovala. Kdo ví, jestli je pořád tak veselá. Asi ne, když se vdala. Doufám, že není každá pátá. Každá

pátá žena je totiž týraná, ale myslím si, že každá pátá žena alespoň neumře hlady. Ale nejsem si tím jistý. Zítřka si to ověřím. Alice ale není každá pátá, ani každá šestá, ani každá druhá. Není vůbec každá. Je jediná. Je jedinou událostí čisté nezředené lásky, která má v mém kalendáři vlastní svátek. Neusnu. Vím to. Zítřka si nechám předepsat prášky na spaní. Nebudu už muset počítat vteřiny. Děti přestanou v noci umírat hlady. Alice na mě přestane myslet.

„Běžte se trochu projít,“ radí mi hlas v hlavě.

„Teď, uprostřed noci, v takové zimě?“ ptám se ho.

„A co má být?“ diví se. „S Alicí jste spávali v lese pod širým nebem,“ připomene mi.

„Ale to už je dávno, od té doby jsem zlenivěl,“ říkám. „Co když mě někdo přepadne?“ protestuji.

„Tak se projedte autem nočními ulicemi,“ navrhneme mi hlas.

„Každou vteřinu zemře na světě jeden člověk při autonehodě,“ vysvětluje mi. „Prostě mi přijde divné vstát jen tak z postele a vyrazit uprostřed noci do ulic.“

„Dobře se oblečte, jděte ven, vykuřte několik cigaret a provětrejte si hlavu,“ pokračuje hlas. Většinou mívá dobré nápady, měl bych mu důvěřovat. Proto jsem nešel za psychiatrem. Nechci, aby mě zbavil hlasu v hlavě. Je to dobrý hlas s dobrými radami.

Ještě, že jsem si koupil beranici. Kdo ví, kolik beranic se prodá každou vteřinu. Projdu se kolem domu. Večer hodně nasněžilo. Slyším, jak mi pod nohama křupe sněh. Je to příjemný zvuk. V panenském sněhu po mně zůstávají hluboké stopy. Takové ty malé kroky pro člověka, ale velké kroky pro lidstvo, nebo spíš naopak. Jsem první člověk před barákem, který jde po čerstvě napadaném sněhu. Mám z toho radost jako malé dítě. Jsem prostě první. Nikdy předtím jsem nebyl v ničem první. A nikdy jsem si nevšiml, jaké krásné stopy umím vytlačit do sněhu. Čím jsem

9 starší, tím víc mám zimu rád. Holé stromy, černé vrány, které lahodí oku, děti navlečené do vrstev oblečení jako velké cibule. Nekonečně bílá pole vedle stezek na lyžařské svahy. Vůně čaje. Mám pocit, že tak to má být. Léto s vysokými teplotami je jenom povinný trénink na velký žhavý trest, který lidstvo nemine. Zima je jiná. Je krásná a pravdivá. Bezstarostný měsíční svit, milující bílý sníh se rozprostře po duši, která rozkvete v tiché bílé zimě pravdivěji než jarní louka. Na chvíli znehybním a opravdu čekám, že se proměním ve vlka, abych mohl promluvit k Měsíci, zazpívat mu a zeptat se ho, jaké je to nedýchat, jak se dá usnout bez počítání. Víím, že jenom vlci a blázni ho smí vyrušit při bdění nad rotací Země. Já nejsem ani vlk ani blázen. Obejdu dům a vrátím se ke vchodu, abych si mohl zapálit. Dost fouká a je pořádná zima. Mrzne mi obličej, a to je dobře, tak to má být. Mráz zmrazí nepříjemné myšlenky, udrží mi hlavu čerstvou na ráno. Ráno rozmrazím všechny myšlenky a sním jenom ty, které mi nezvýší cholesterol. Zapálím si cigaretu a vydám se k lavičce před domem. Dům je flekatý, svítí se jenom v několika oknech. Musím si pořídit bílou bundu a bílou beranici. Budu neviditelný. To bude paráda. Odhrnu z lavičky sníh a sednu si. Naproti mně stojí sněhulák. Kouká na mě dvěma černými kameny. Neodpovídá mojí představě o sněhulácích. Na to, že je to produkt člověka, není dost pokorný, nebo tak nějak. Místo rukou mu ze sněhové koule trčí dvě větve. Zvedá je k nebi, jako by chtěl začít na hokeji mexickou vlnu. Znervózňuje mě. Vypadá jako živý. I když nevím, jak vypadá živý sněhulák. Mám z něj jenom takový pocit.

„Dej si na něj pozor,“ řekne mi hlas v hlavě.

„Na koho?“ zeptám se.

„Na toho sněhuláka.“

„Proč?“ ptám se. Hlas mlčí, jako bych mu z křídel odfoukl pyl.

„Nemáš cígo?“ slyším odněkud pištivý hlas. Není to hlas v mojí hlavě. Zamrazí mě. Rozhlédnu se okolo sebe. Nikde nikdo.

„Tak co, máš jedno?“ Zase ten skřehotavý hlas. Zní jako zimní vítr, který fouká do oken. Podívám se v šoku na sněhuláka.

„Kurva, já bych si ale zapálil. Celý den se koukám na kuřáky, jak jsou v klidu,“ nepřestává hlas. To není možné. Je to on. Sněhulák.

„Proč jsi tak zticha? Nebavíš se s bílými? Fašisto!“ zahučí sněhulák. Ještě nikdy jsem se nebavil se sněhulákem. Z mého strachu se stává radost. Je to přece výjimečná událost. Co se mi může stát? Nic. Propíchne mě mrkví, kterou má místo nosu?

„Opravdu chceš cigaretu?“ zeptám se sněhuláka.

„Jasně! Máš tam jednu i pro mě?“ nedá pokoj sněhulák.

„Nevíš, že každou vteřinu zemře na světě jeden člověk na rakovinu plic?“ upozornuji ho.

„Vypadám snad jako člověk?“ zeptá se drze.

„To ne, ale stejně je to nezdravé.“

„Chlape, chlape, tak za prvé nemám plíce a za druhé, diagnostikovali mi, že roztaju. Zbývají mi asi dva až tři týdny života. Takže naval cigáro.“

„To ti ho mám jako donést?“ ptám se trochu s obavami.

„Ne. Já se k tobě dokoulím, ty blbče,“ odpoví natřvaně sněhulák.

Co já vím? Co když je to vraždící sněhulák? Mluvící sněhulák přece musí být vraždící sněhulák. Nebo jsou i jiné možnosti? Proč hlas v hlavě mlčí? Ať mi poradí. Mám vstát a nabídnout sněhulákovi cigaretu? Přiblížím se ke sněhulákovi asi tak na metr. Roztřesou se mi kolena. Sněhulák na mě zírá černými kameny, které ani v nejmenším nepůsobí přátelsky.

„To snad nemyslíš vážně? Ty se opravdu bojíš sněhuláka? Možná ze sebe udělám lavinu,“ směje se sně-

hulák. Trochu se uvolním. Přiskočím k němu. Nacpu mu cigaretu do sněhové koule, těsně pod mrkvový nos a couvnu o krok zpátky.

„Tak dík. Ještě bys mi ji mohl taky zapálit,“ řekne rozumně sněhulák. Vytáhnu ze sněhuláka cigaretu a vložím si studený filtr do úst. Zapalovač si vmáčknu do dlaně a na čtvrtý pokus se mi podaří cigaretu zapálit. Několikrát si z ní potáhnu a strčím ji sněhulákovi zpátky pod mrkev.

„Škoda, že nemůžu vdechovat a vydechovat kouř,“ zkonstatuje smutně sněhulák. „Asi se na to kouření vyseru, když z toho nic nemám,“ lamentuje.

Vrátím se zpátky na lavičku. Nechci mu být moc nablízku. Člověk nikdy neví. Vytáhnu z bundy rukavice. Začalo mi být zima. Koukám na sněhuláka. Mám zmrzlé myšlenky.

„Pitomý větve! To jsou podle tebe ruce! Jak tímhle můžu někoho uškrtit?“ vykřikne sněhulák jako v záchvatu šílenství.

„Myslím, že pro sněhuláky je normální mít místo rukou větve. Nevím, proč se tím trápíš. U tvého druhu je to úplně přirozené. Myslíš, že se taková slepice trápí tím, že nemá ruce?“ snažím se ho uklidnit.

„Já nejsem slepice. Nemůžeš mi sehnat nějaké pořádné ruce?“

„A k čemu by ti byly?“

„Abych mohl někoho uškrtit, když mě vytočí. Nebo se trochu upravit, zlepšit si tvar. Ty hloupé děti ani pořádně neumí udělat sněhovou kouli. Podívej se na to, jak vypadám! Jako bílé koňské lejno,“ stěžuje si sněhulák a našťavaně pokračuje: „Uškrtím ty děti, co mě takhle příšerně vytvarovaly!“

„Podle mě vypadáš v pohodě. Život je jen o osobním pocitu,“ pomáhám mu, aby se dokázal vyrovnat se životem.

„Nezdá se vám divné, že ten sněhulák, který tu stojí jenom dva dny, má tak bohatou slovní zásobu? Kde se to naučil?“ ozve se konečně hlas v hlavě.

„Co tím myslíš?“ zeptám se hlasu a sleduji zároveň sněhuláka, jak na mě zlověstně zírá černými kameny.

„Já jenom, jestli jste si jistý, že je to opravdu sněhulák?“ ptá se hlas v hlavě a pokračuje: „Tři sněhové koule na sobě, stojí tu jen dva dny, sněhová tabula rasa. Odkud to všechno ví?“ ptá se hlas.

„Nevím, možná je to jenom vrozený instinkt, nebo něco takového. Jak ví čerstvě narozené želvy, že se mají rozběhnout do moře?“ filozofuji. Hlas mlčí. Někdy si myslím, že mě má za úplného idiota.

„Co ti vrtá hlavou?“ zeptá se mě sněhulák.

„Jak je možné, že žiješ, umíš mluvit a znáš významy slov?“ vyslýchám ho.

„Protože jsem ze sněhu,“ odpoví sněhulák.

„Tomu nerozumím.“

„Ani nemůžeš. Sníh ví víc než ty. To ty nikdy nepochopíš. Protože jsi jenom člověk,“ vysvětluje mi nesrozumitelně sněhulák.

„Pokud vím, tak sníh je jenom zmrzlá voda.“

„A voda je základem života na zemi. Co může být živější než voda?“ říká sněhulák. Nahodil přátelský tón.

„No a co? Vodovodní kohoutek ani láhev minerálky nemluví,“ hádám se s ním.

„Vidíš, kdybych měl ruce místo těch debilních větví, hned bych ti jednu ubalil. Sežeň mi ruce!“ rozčiluje se sněhulák.

Hlas v hlavě si odkašle, že chce jako něco říct. „Musíte ho roztopit, udělat z něj zase vodu, ponořit se do ní co nejhlouběji to jde, najít tam svého netvora a podřezat mu krk. Jak dlouho vydržíte nedýchat pod vodou? V téhle vodě totiž musíte zadržovat dech dlouho, hodně dlouho, musíte trpět bez dechu mnohem déle, než když jenom během křtu uklouznete a kles-

13 nete na dno Jordánu,“ říká mi hlas v hlavě vážným tónem.

„Co to meleš za nesmysly?“ ptám se ho. Přiznám se, že mě trochu zaskočil.

Hlas v hlavě pokračuje. „Radši si implantujte žábry,“ řekne mi.

„Někdy tě nechápu,“ odpovídám mu.

„Já tě opravdu prosím. Potřebuju ruce,“ skočí nám do řeči sněhulák.

„Kde ti mám sehnat ruce?“ ptám se podrážděně. Začíná mi být dost zima.

„Například v márnici,“ poradí mi sněhulák.

„Zbláznil ses?“

„Nemám už moc času. Za chvíli roztaju. Nemůžeš to pro mě udělat? Zaběhni pro ruce do márnice. K čemu jsou mrtvému ruce? Ale já je potřebuju. Už ses někdy pro někoho obětoval?“ naléhá zoufale sněhulák. Snaží se mě citově vydírat.

„Ty nejsi někdo, ale něco. Nemíním se obětovat, riskovat a odřezávat mrtvolám ruce kvůli hromadě sněhu,“ řeknu a vstanu z lavičky. Sněhulák mě přestal bavit. Vždycky mě přestane bavit to, kvůli čemu se mám obětovat. Odcházím domů.

„Seš jen zsranej hajzl! Za sedmáct dní roztaju! Dopřej mi ty ruce! Prosím tě! Já tě prosím! Ty bezcitný, zbabělý hovado! Tak aspoň ještě jedno cígo, ty hnusnej ignorante!“ křičí na mě zoufale sněhulák. Neposlouchám ho. Rozběhnu se ke vchodu.

„Přísahám, že jestli mi někdo sežene ruce, tak tě uškrtím!“ huláká zdrceně sněhulák. Slyším, jak pláče.

Konečně vejdu do bytu. Sundám ze sebe promočené zimní oblečení. V hlavě mi sviští severák. Hlasitě duní. Naleju si na hlavu teplou vodou. Hodím na sebe tričko, tepláky a svalím se do postele. Bolí mě hlava. Sněhulákovi zbývá do roztání sedmáct dní. Kolik je to hodin? Kolik je to minut? Všechny je spočítám a určitě usnu. Doufám, že konečně usnu. Jak

mám, ksakru, usnout, když mě chce uškrtit sněhulák? Myslím, že už nikdy neusnu. Dokud ta sněhová koule neroztaje.

V posteli se mi myšlenky postupně rozmrazily. Zase vstávám z postele. Oblékám se, rychle sejdu po schodech a vyjdu z domu. Chvilku mi trvá, než z auta sundám sněhovou peřinu. Podaří se mi vycouvat. Za několik minut budou dvě hodiny ráno. Namířím si to do nonstop Teska. Ulice jsou prázdné. Přestalo sněžit. Vleču se pomalu jako děcko na kole. Předemnou odhrnuje sníh velké červené auto. Hlas v hlavě mlčí. Zapálím si cigaretu a otevřu okno. Okolo mě je ticho. Miluju ticho. Ticha na světě ubývá. A nedá se ani recyklovat, zásoby ticha nejsou bezedné. Co nejdřív budu muset navštívit Měsíc. Tam je ticha dost. Je tam slyšet jenom vytí vlků a to mi nevadí. Právě naopak. Vytí vlků je podle mě jedna z forem ticha. Dorazím před Tesco. Problém s parkováním žádný. Nákupní vozík nepotřebuju. Dvě ruce přece zvládnou odnést i v rukách. Nevím proč, ale ta mohutná nasvícená obchodní kostka trčící ze sněhu mi připomíná pomník. Jenom nevím, komu je ten pomník věnovaný. Padlým. Ale kterým? V Tesku je jenom pár lidí. Zatímco zvenku vypadalo Tesco jako pomník, zevnitř je to obrovské psycho nasvícené neonem do nepřírozené bílé. Těch několik zákazníků, co tu jsou, jsou těžce nemocní pacienti a tlačení nákupních vozíků jim naordinovali namísto elektrošoků. Korzují uličkami mezi regály, které mě nijak neoslovují. Mám jenom jeden cíl. Najít oddělení s oblečením. Najít figurínu. Najít ruce. Konečně natrefím na umělou dámu oblečenou do červeného kabátu. Rozhlédnu se kolem sebe. Pátrám po nějakém zaměstnanci obchodního domu. Nikde nikdo. Konec světa. Popojdu pár metrů a narazím na zrzavou dívku v pracovním oděvu. Sympatická slečna.

„Prosím vás, potřeboval bych se na něco zeptat,“ oslovím ji slušně.

„Ptejte se,“ řekne zrzka a unaveně se usměje.

„Vidíte támhle tu figurínu?“ ukážu prstem.

„Vidím,“ řekne s nezájmem zrzka. Rychle počítám pihy na její pěkné tváři, i když teď si nemůžu dovolit usnout.

„Měl bych o tu figurínu zájem. Kolik stojí? I když by mi stačily jenom její ruce,“ říkám zrzce.

„Chcete ten kabát?“

„Ne. Chtěl bych koupit tu figurínu nebo jenom její ruce, pokud by to bylo možné,“ vysvětluji. Zrzka je v rozpacích. Pátrá vystrašenýma očima po nějakém kolegovi, jako kdyby ze mě měla strach.

„Ale to je jenom figurína. Ta není na prodej,“ oznámí mi a ignorantsky odchází pryč. Vyrázím za ní a chytnu ji za rameno. Polekaně se otočí.

„Ale já ji opravdu nutně potřebuju. Pro jednoho známého. Mému kamarádovi zbývá už jenom několik dní života. On ji nutně potřebuje. Nejsem žádný blázen. Jsem úplně normální člověk. Je to otázka života a smrti,“ naléhám na ni a stále svírám její drobné mladičké rameno.

„Pusťte mě, nebo zavolám ochranku,“ vyhrožuje mi zrzka.

„Omlouvám se, ale bylo by možné nějak zjistit, jestli tu figurínu můžu koupit? Pro přítele. Je na tom opravdu hodně špatně,“ naléhám na ni, jako kdyby šlo opravdu o život.

„A k čemu by mu ta figurína byla?“ zeptá se mě, tentokrát s upřímným zájmem.

„Dělala by mu společnost, dokud nezemře,“ odpovím a vzápětí si uvědomím, že to asi vyznělo trochu bláznivě. Cestou jsem měl vymyslet efektivnější strategii na získání neprodejné figuríny. Zřejmě nemám dostatečně rozmraženou hlavu.

„Zeptám se vedoucího. Pojdte se mnou,“ dává mi naději. Kráčím za jejím pěkným pozadím. Jak je možné, že jsem ještě neměl zrzku? Musím to napravit.

„Tenhle pán by chtěl koupit výstavní figurínu. Je to otázka života a smrti,“ oznámí mu suše zrzka.

Vedoucí je bledý a drobný plešatý chlapík se šikmými očima. Může mu být něco přes čtyřicet, taková houžvička. Uzel na kravatě má uvázaný asi dva centimetry pod límcem seprané modré košile. Napadne mě, že tenhle člověk si netroufne rozhodovat o důležitých věcech, pokud se to netýká manuálů a tabulek. To by hned omdlel. Určitě se bude potřebovat poradit ještě s někým výše postaveným a já opravdu pochybuju, že nadřízený pracuje v noci. Je to beznadějně. Nesprávný čas pro sebeobětování.

„Bohužel, figuríny nejsou na prodej,“ neřekne mi nic nového.

„Ale já ji nutně potřebuju. Je to otázka života a smrti. Ve jménu vznešeného cíle,“ tlačím na vedoucího. Vkládám do své oběti všechno. Vedoucí si mě zkoumavě přeměří šikmými očima. Nerozumí mi, ani mi rozumět nechce.

„Není bohužel na prodej, ale máme v akci pánve. Až 60 procent slevy,“ řekne mi.

„OK. Dohodneme se takhle. Koupím deset pánví. I bez slevy. Koupím maso po datu spotřeby. A vy mi za to prodáte tu figurínu,“ navrhu mu. Vedoucí začne přemýšlet. To je dobré znamení. Zrzka se na mě mile usmívá. Zítra jí zavolám.

„K čemu by vám ta figurína byla? Proč je to otázka života a smrti?“ zeptá se mě podezřívavě vedoucí a jeho tenoučké šikmé oči se změň v elipsy.

„To není pro mě. Je to pro mého dobrého známého. On taje, vlastně umírá. Potřebuje společnost a já u něj kvůli práci nemůžu být pořád. Nemám vůbec čas. Tak mu před postel postavím tu figurínu. On už stejně ani pořádně nevnímá. Nevšimne si, že to není

17 živý člověk, nevšímne si, že to nejsem já,“ prosím, jako kdybych prosil Boha o záchranu lidstva.

„Vždyť jste chtěl jenom její ruce. Jaký to má potom smysl? Tomu nerozumím,“ nechápe zrzka.

„Opravdu jste chtěl jenom její ruce?“ zeptá se překvapeně vedoucí a oční elipsy se mu nafouknou do kruhů. Teď jsem si jistý, že mě má za úchylného blázna.

„Myslel jsem, že ruce budou stačit. Byl jsem zoufalý. To jsem řekl jen tak,“ koktám.

„Nemůžeme vám bohužel vyhovět. Vyberte si něco jiného,“ řekne ten plešatý kretén a oči se mu zase zúží.

„Kolik chcete za tu figurínu?“ zeptám se ho rázně jako velitel gestapa a vytáhnu z kapsy pomačkané bankovky. Vedoucí se chytí za holou bradu a poškrábe se na ní ukazováčkem. Šikmé oči se mu zase změní na větší elipsy.

„16 000,“ řekne najednou, jako by ho posypali záračným práškem.

„To je trochu moc, nemyslíte? Vždyť je to otázka života a smrti. Je neetické říct si o tolik, když jde o vznešené cíle,“ namítne mu zrzka, která se po tomhle výroku už nikdy nestane zaměstnancem roku.

„OK. Tak 10 000,“ sleví vedoucí a nevraživě se na svou podřízenou podívá.

„A kdybych chtěl vzít jenom ruce, tak by to bylo za kolik?“ zjišťuji.

„Bohužel, samotné ruce nejsou na prodej. Musíte si ji vzít celou. Samozřejmě bez kabátu a bez kalhot.“

„Tak dobře. Dám vám za ni 7 000.“

„10 000,“ nedá se zlomit plešoun.

„V pořádku.“

„A bez paruky,“ dodá přísně vedoucí. Dostal se do formy. Má navrch, což mu působí nesmírný požitek. Za chvíli mi rozkáže, abych mu dal svačinu a napo-

dobil psa. Vybije si na mně všechnu šikanu, kterou na něm celé dětství páchali spolužáci. Jeho oči získaly tvar kruhu, kruhovější než olympijské logo.

„A co ty pánve v akci? Ty samozřejmě koupíte taky, jak jste slíbil,“ pokračuje vedoucí. Potom kývne na mohutného pána z ochranky s pohledem dravého prehistorického dinosaura. Přemůže ho jenom doba ledová. Po příchodu ochranky se cena zvedne na 19 000. Každý člověk řekne jinou cenu, když jde o otázku života a smrti

„Víte, co mě právě napadlo?“ vyhrkne najednou s radostnou tváří zrzavá dívka, kterou brzy pozvu na drink. „Vždyť máme ty velké panny! Jsou asi metr vysoké. Nevypadají jako dospělý člověk, ale když ten váš umírající známý stejně už ani nevnímá... Kdybyste tu pannu postavil na židličku, tak je stejně vysoká jako dospělý člověk. A stojí jenom 1 000 korun a má i obě ruce. Vypadá dost realisticky,“ dostane zrzka skvělý nápad. Pán z ochranky zrudne zlostí. Plešatý vedoucí jí teď už šikmýma očima prostřelí lebku. Neverbální výpověď.

„To je vynikající nápad,“ mám radost. Zrzka mě doprovodí do oddělení hraček. Ukáže mi velké panny. Opravdu hodně realistické a ty ruce jsou prostě parádní.

„Potřebujete obejmout?“ zeptá se mě z ničeho nic. „Vím, jaké to je, přijít o známého,“ říká zrzka smutně a padne mi okolo krku.

Cítím se jako podvodník. Ale jsem tu přece pro dobrou věc. Chci někomu pomoci. Sháním ruce pro nešťastného sněhuláka. Nemusím mít žádné výčitky. Právě naopak.

„Možná se z toho váš přítel dostane,“ snaží se mě hodná zrzavá dívka uklidnit.

„Dáte mi svoje telefonní číslo? Mohli bychom někdy zajít na drink,“ řeknu zrzce bez okolků. Objetí končí.

„Máte čas jít na drink a umírajícímu kamarádovi chcete místo sebe postavit ke smrtelné posteli figurínu?“ zeptá se mě vyčítavě.

„Jen jsem si potřeboval s někým popovídat,“ vylepšuji si právě pošramocenou pověst.

„Tak co, vezmete si tu pannu?“ zeptá se s profesionálním odstupem.

„Jasně a děkuju za tip. Jsem Vaším dlužníkem,“ poděkoval jsem. Chtěl jsem jí navrhnout, že bychom mohli skočit na drink, až kamarád umře. Možná tak za dva, tři dny. Nakonec jsem si, naštěstí, zachoval důstojnost.

Pannu jsem pohodlně usadil na zadní sedadlo. Má černé vlnité vlásy. Dívá se na mě do zpětného zrcátka upířskými modrými očima. Takové panny musí děti dostávat za trest. Doufám, že na mě nepromluví. Doufám, že nebude chtít cigaretu a nepožádá mě, abych jí sehnal vagínu. Naštěstí mlčí. Chudinka. Budu jí muset utrhnout ruce. Ale to by jí nemělo vadit. Co na mě tak kouká? Zastavím u krajnice a přehodím té strašidelné panně přes hlavu hadr. Hlavně ať nic neříká. Hlavně ať je zticha.

„Bacha na tu pannu,“ promluví hlas v hlavě a já téměř nabourám do stromu. „Dělal jsem si jenom legraci,“ řekne hlas a zasměje se.

„Opravdu vtipné,“ odpovím a zhluboka se nadechnu. Doufám, že mám doma pilku. Měl bych ji mít.

Doma jsem panně odřezal obě dvě ruce. Celou dobu jsem jí nechal hadr na hlavě. Nesnesl bych její pohled. Nevěděl jsem, že obětovat se pro štěstí sněhuláka je tak náročné a psychicky vyčerpávající. Umělé ručičky dám do igelitky. Připadám si jako masový vrah a ne jako člověk, který se právě pro někoho obětoval. Musel jsem vyrazit do Teska po vražedně zasněžené cestě, málem zaplatit 19 000 a udělat ze sebe úchyla, který shání ruce umělé figuríny a chodí se ženami na drinky, zatímco mu taje kamarád.